

[Justitsministeren.]

man med nogen som helst ret kan indføre moralbegrebet i diskussionen herom.

Til det ærede medlem hr. Vagn Bro vil jeg sige, at det er rigtigt, at der i bemærkningerne til lovforslaget står:

„Selv om de i 1937 gennemførte regler i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende, kan der dog være grund til nu“ o. s. v.,

men det henviser jo til det, der står i det foregående stykke, hvor man fremhæver, at

„den i 1937 gennemførte lovgivning betød, for så vidt angår børn født uden for ægteskab, et afgørende brud med den hidtidige retstilstand, idet der ved denne lovgivning i princippet gennemførtes ligestilling af ægtebørn og børn uden for ægteskab.“ Det er det, der hentydes til.

Når det ærede medlem specielt fremhæver politimestrene som sagkyndige og henviser til, at det er, fordi politimesteren har med alimenterne at gøre, så synes jeg, det er irrelevant i den diskussion, vi fører her. Politimestre har ikke bedre forudsætninger end f. eks. dommere for at bedømme, om vi skal have flere bidragspligtige, eller om vi ikke skal have flere bidragspligtige, om vi skal godkende en bidragspligtig eller kun skal have faderskab. Dette med, at man kender alimenterne og har vrøvl med at vride pengene fra dem, burde måske snarere føre til, at man ønskede, at der var så få af dem som muligt, og at man i hvert fald ikke ville have flere pr. barn.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede medlem og også til det ærede medlem fru Erna Sørensen, at naturligvis afviser jeg ikke, at vi mellem anden og tredje behandling kan føre en ny drøftelse om indholdet af forslaget § 6, men hvis man fastholder ønsket om, at man skal kunne operere, selv i begrænset omfang, med flere bidragspligtige, er der simpelt hen alene af den grund intet grundlag for en forhandling. Vi må stå fast på, at det afgørende er, at der kun kan være én biologisk fader. Det standpunkt, flertallet har taget, er, at vi skal så vidt muligt finde frem til ham. Finder vi ham, dømmer vi ham til faderskab; kan vi ikke finde ham, må vi frifinde.

(Kort bemærkning).

Vagn Bro: Det er rigtigt, at der kun er én biologisk fader til et barn, men regeringsforslaget opererer med en bidragspligtig — jeg kan jo ikke sige biologisk bidragspligtig — og her er det, jeg spørger: når vi ikke blander os i spørgsmålet om faderskabet, er det så afgørende, om man har én eller to, altså ikke biologisk, bidragspligtige? Det er det, jeg ikke fatter. Her kan ministeren jo sige: ingen forhandling, men jeg nævner det tilfælde, at højesteret påpeger, at valget står mellem to personer, der er omtrent lige sandsynlige, så at det er noget af en gættekonkurrence. Når man principielt kan få det over sin samvittighed at operere med én bidragspligtig, må jeg ærlig talt sige, at så fatter jeg ikke, at man ikke kan operere med to bidragspligtige. På dette punkt vil jeg anbefale mit parti at gå en mellemvej, indtil vi når det resultat, vi alle ønsker: at videnskaben er så langt fremme, at vi kun skal tænke på den biologiske fader.

(Kort bemærkning).

K. Axel Nielsen: Det er bemærkningen fra det ærede medlem fru Erna Sørensen, der nøder mig til at tage ordet på ny. Det ærede medlem sagde, at man i udvalget var afskåret fra forhandling, da ændringsforslaget til § 6 først var stillet. Det kan ikke være rigtigt, og det ved det ærede medlem. Der har ikke på noget tidspunkt været tale om, at der ikke kunne forhandles. Hvis nogen har gjort forhandlingerne vanskelige, så er det i hvert fald ikke medlemmer af regeringspartierne. Jeg husker jo nok det udvalgsmøde, hvor der blev brugt meget stærke udtryk om den reform, vi nu agter at gennemføre — det var ikke det ærede medlems partifælle, men det ærede medlem hr. Vagn Bros partifælle — men alligevel kan jeg ikke på nogen måde indrømme, at der ikke har været givet al den mulighed for forhandling, som man har ønsket.

(Kort bemærkning).

Vagn Bro: Jeg skal blot til den ærede ordfører sige: lad os nu ikke strides om det! Jeg går ud fra, at vi nu får en udvalgsforhandling, så kan vi se, hvor megen sym-